

νοιξαν τότε κι' επεταχτηκαν έξω δλοι οι τυφλοί της Σιώνης κρατώντας στο ένα χέρι τις σακκούλες τους και στο άλλο ένα χοντρό ραβδί. Άρχισαν τον καινά μεταξύ τους κι' άξαναν τόση φασαρία, ώστε έπιρε είδηση ο άγας πού ήταν άστυνόμος σ' εκείνη τη συνοκία κι' έτρεξε με τους ζαπτιέδες να δη τί τρέχει.

Ο Ναδιό έπιρε άμέσως τον άγά κατά μέρος, κι' άφοϋ τού διηγήθηκε τί είχε συμβή, τού έλεπε:

— Πάρε αυτές τις τρεις σακκούλες, σου τις έμπιστεύομαι έσένα. άγά μου, και κάνε δίκαιη κρίση.

Ο άγας έγέλασε με τό ξέγιντο παιγνίδι τού Ναδιό, και τού άπάντησε:

— Έννοια σου και θα σου τους αναγρίσω έγώ όπως τους άζει. Έστερα έρώτησε τους τυφλούς τί τους συνέβη, κι' άφοϋ τούς άκουσε, έκανε πώς στέλνει τους ζαπτιέδες να ψάξουν. Και σέ λίγο γύρισε και τούς έλεπε:

— Έπιασα τους κλέφτες και θα σας τους παραδώσω να τους τιμωρήσετε οι ίδιοι, με τα χέρια σας. Έμπάτε στη γραμμή.

Και τούς έβαλε καροί-καροί σε δυό γραμμές, μακριά λίγο τη μία από την άλλη.

— Μόλις σας πώ, έμπρός — τους έλεπε — άρχίσετε να περπατάτε ίσια μπροστά σας, κρατώντας γερά τα ραβδιά σας στο χέρι. Κι' άμα σας φωνάξω, άλτ, σηκώστε τα ραβδιά και χτυπάτε τους κλέφτες που θα τους έχω δεμένους εκεί μπροστά σας. Λοιπόν έτοιμοι... Έμπρός! Άλτ!... Τώρα βαράτε.. βαράτε στο σταυρό!...

Έτσι οι μισοί ζητιάνοι χίμηξαν έναντιόν των άλλων μισών κι' άρχισαν να δέρονον οι μόν τους δέ, χτυπώντας τους με λύσσα. Ο κόσμος γύρω έγάζεσε με τό θέαμα.

Μά πάνω στην ώρα, να κι' ο Πασάς της Σιώνης πού περνούσε, γυρίζοντας από τό κυνήγι. Σάν είδε κόσμο, εστίαθη κι' έρώτησε τον άγά γιατί δερνότανε μεταξύ τους εκείνοι οι γέροι.

Ο άγας τού διηγήθηκε τότε τί συνέβη και τού παρουσίασε τό Ναδιό Κουλί, λέγοντάς του, πώς εινε ένας δερδιστής από την Πόλη κι' ήρθε στη Σιώνη για να παρουσιάσει μπροστά του.

Στόν Πασά έκαμε έντύπωση τό σεμνό παρουσιαστικό κι' οι τρόποι τού νέου, τον έπιρε στο Σαραί του, τον έβαλε στην ιταρεσία του και στο τέλος τον έκαμε και παιαρό, δίνοντάς του την κόρη του γυναικα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ο ΓΚΑΙΤΕ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η μεγαλείτερη φίλη τού Γκαίτε ήπιρξε πάντα ή αδελφή του Κορηνλία.

Όταν, νέος άκόμα, έφυγε από τη Φραγκφούρτη, πηγαίνοντας στη Λειψία, για εύρύτερες σπουδές, μόνον στην αδελφή του έγφαγε στοργικώτατα γράμματα. Σ' αυτά έκανε συχνά λόγο και για δυό φιλενάδες της αδελφής του, την Σιιδ και την Βόγκ, τις οποίες φάνεται ότι συμπαιθούσε υπερβολικά. Ίδιως για την τελευταία μιλάει με ξεχωριστό ένδιαφέρον στα πρώτα του κιόλας γράμματα:

«...Γράφε μου κάποτε τις σκέψεις της μικρής μου Βόγκ και τις δικές σου, πάνω σε όσα βιβλία διαβάζετε... Πίστεψέ με, άγαπητή μου, σάς έχω και τις δυό μέσα στην καρδιά μου. Εινε τόσο ώραίο φαινόμενο στη ζωή μιιά νέα κόρη με χρυσή καρδιά, ώστε δέν μπορώ να ύποφέρω πειά τις άσχημες και τις κακές. Θα ήθελα να μπορούσα νακανα όλες τις νέες της γής φράσεις και αχρυσόκαρδες, προ παντός αχρυσόκαρδες.»

Ο Γκαίτε ήπιρξε πάντοτε φιλογύνης. Σ' όλες τις έπιστολές του, πού άπληθύνε στην αδελφή του, δέν ξεχνάει ποτέ να μιλήσει για χιλία δυό ζητήματα πού άφορούν τις γυναίκες και να φιλοσοφήσει πάνω στο φεμινιστικό ζήτημα. Η γυναίκα άπορροφά διαρκώς τη σκέψη του.

«Α! πόσο σάς άγατώ τριφερά, προσφιλέστατα πιάσματα!—γράφει κάτου. Να μπορούσατε όμως να είσαστε λίγο καλύτερα, μολονότι δέβαια κι' έμεις οι άντρες δέν είμαστε άγγελοι...»

Σέ μιιά άλλη έπιστολή του γράφει :

«Ναιόθω άρρητη εύχαρίστησι όταν μου τυχαίνει να μιλήσω για μιιά νέα. Την προτιμώ από κάθε άλλο έπίσημο, ή σπουδαίο πρόσωπο... Άγατώ όλα τα κορίτσια χωρίς να σπλαθώνομαι σε κανένα. Όσα έγνώρισα ως τώρα όλα θέλουν τό καλό μου, κανένα όμως δέν με άγατά φλογερά. Κι' αυτό άκριβώς είν' εκείνο πού ζητώ κι' έγώ για να είμαι εύτυχής... Άλλά, για πές μου, αδελφή μου : Γιατί όσοι διαβάζουν τους στίχους μου πιστεύουν ότι είμαι τρομερά έρωτευμένος; Ύπάρχει, λοιπόν, τόση τριφεροή στοργή στους στίχους μου; Ένας ποιητής έχει τό δικαίωμα τού έρωτος, πού πολύ από κάθε άλλον άνθρωπο.»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΧΩΡΑ

Τό «Μπουκέτο» σταχυολογούσε πάντοτε πών δ.τι έκλεκτό έγγραφο κατά τον περασμένο αιώνα, άπ' τούς γνωστούς Έλληνας ποιητάς και πεζογράφους. Συνεχίζοντας την καλή αυτή προσάθεια, σάς δίνουμε σήμερα ένα χαριτωμένο τραγουδι τού Άλέξ. Ρ. Ραγκάθη, έντελώς διανοητικό άπ' την όλη του ποιητική παραγωγή, την άσπρη και άφωρη, και στη γλώσσα και στις ιδέες.

Είς την χώρα, λέει, ότου πάς, λέει
πάσα θύρα, λέει, μη κτυπάς, λέει,
γιατί κόσμος, λέει, είν' εκεί, λέει,
και καλοί, λέει, και κακοί.

Έχει μάθε, λέει, πώς κανείς, λέει,
δέν γεννιέται, λέει, άγενής, λέει.
Μη μυρίζεις, λέει, τό χωριό, λέει,
σας τό λέει, λέει, ή Μαριώ.

Κύτταξ' όταν, λέει, όμιλεις, λέει,
να προσέχης, λέει, πώς λαλείς, λέει,
πολλοί εινε, λέει, 'κει μ' αυτιά, λέει,
και μεγάλα, λέει, και πλατιά.

Όποιον βλέπεις, λέει, με χρυσά, λέει,
να φουσκώνει, λέει, να φυσά, λέει,
μη γυρνεύεις, λέει, αν πεινά, λέει,
όγά! τό φέσι, λέει, ταπεινά.

Θ' αμάντησης, λέει, δουλεύτη, λέει,
με την μύτη, λέει, σηκωτή, λέει.
Κι' αν δέν ξέρει, λέει, γού να πη, λέει,
είνε ρήτωρ, λέει, Σιωπή!

Θενά βλέπης, λέει, λοχαγούς, λέει,
ταγματάρχας, λέει, στρατηγούς, λέει,
κι' έπαμίδες, λέει, κεντητές, λέει,
και με πτέρνες, λέει, τρυπητές.

Της Έλλάδος, λέει, μέγα φώς, λέει,
είν' ο κοιδκος, λέει, ο σοφός, λέει,
πού κοιιεται, λέει, σοβαρά, λέει,
μιά μετάνοια, λέει, μιή ουρά!

Θά δης ίσως, λέει, και πολλούς, λέει,
πατριώτας, λέει, τούς καλούς, λέει,
μισθούς νάχουν, λέει, δυό-τρεις, λέει,
να παχιάνη, λέει, ή πατρις.

Θ' άκους άλλους, λέει, να σέ λέν, λέει,
πώς στον τόπον, λέει, αυτόν κλαίν, λέει,
πώς ο κόσμος, λέει, θα πνιγή, λέει,
αν δέν γίνουν, λέει, ύπονοχοί.

Νά φερθής πλην, λέει, με πολλή, λέει
με μεγάλη, λέει, συστολή, λέει,
στης Έλλάδος, λέει, τούς γαμπρούς, λέει,
τους ένδόξους, λέει, και λαμπρούς.

Όταν βλέπεις, λέει, μιιά κυρά, λέει,
με κατέλλα, λέει, με πτερά, λέει,
σου τά ήρε, λέει, δέν ρωτάς, λέει,
και με σέβας, λέει, χαριετάς.

Άν δέν ξέρεις, λέει, Γαλλικά, λέει,
είσαι ζώον, λέει, παστροικά, λέει,
κι' αν τό χέρι, λέει, στοργγγιλά, λέει,
δέν την δώσεις, λέει, σε γελά.

Άν σέ πάρει, λέει, στον χορό, λέει,
να μην κινήεις, λέει, σαν χορό, λέει,
όταν παίζει, λέει, ο ζουρνάς, λέει,
σαν άνεμη, λέει, να γυρνάς.

Στην μαζούρκα, λέει, πετακτός, λέει,
και στην πόλκα, λέει, πηδικτός, λέει,
μη γλυστορήσης, λέει, προσοχή, λέει,
και γελάση, λέει, μιιά ψυχή.

Κι' αν χορτάσεις, λέει, άρχοντιές, λέει,
και πλασιές, λέει, και δοντιές, λέει,
έλα πίσω, λέει, στο χωριό, λέει,
στην πιστή σου, λέει, την Μαριώ.

